

עמ"ת 5338/11/20 - א' א' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 5338-11-20 א' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 218523/2019

בפני	כבוד השופט ניצן סילמן
עוררים	א' א'
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

1. ערר על החלטת כב' בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט יניב הלר) מיום 29/10/20 בתיק מ"ת 60495-05-19.
2. כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים כלפי בת זוג.
3. ביוני 2019 קבע בית המשפט קמא כי בחלק מהאישומים קיימת חולשה, ועל כן הופנה העורר לבחינת שירות המבחן, תסקיר מעצר. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה.
4. תסקיר שירות המבחן העלה מסוכנות גבוהה, עבר מכביד (לרבות בעבירות אלימות) ואלמנטים מגבירי סיכון; חרף תסקיר שלילי זה, העדיף בית המשפט קמא מעצר באיזוק על פני מעצר ממשי; ביום 26/9/20 ראיתי לדחות ערר בנושא זה, תוך שבין יתר השיקולים נשקלה איכות מערך הפיקוח והריחוק הגיאוגרפי.
5. עם חלוף הזמן, ביום 30/3/20 הומר מקום המעצר באיזוק לפ"ת לבית אחות העורר (ערר בנושא זה מיום 30/3/20 נדחה).
6. בחודשים יוני ויולי 2020, נדונו עררים נוספים בפני, בשאלת הפניית המשיב לפסיכיאטר, ובעיונים חוזרים. העורר נותר עצור באיזוק.
7. ביום 10/8/20 נדונה הארכת מעצרו באיזוק של העורר בבית המשפט העליון; כב' בית המשפט העליון הורה, בהסכמה, על הארכת המעצר למשך 90 ימים מיום 23/7/20.
8. דא עקא שעקב תקלה, לא הוארך המעצר באיזוק; הדבר נתגלה למשיבה רק באיחור; ביום 29/10/20 התקיים דיון בבית המשפט קמא; בית המשפט קמא בחן תנאי הגבלת החירות, והמיר מעצר העורר באיזוק, למעצר בית, עם חלונות התאווורות.
9. החלטה זו היא שביסוד הערר.

10. העורר טוען כי לא ניתן משקל מספק להיותו עצור באיזוק באופן לא חוקי מהלך 9 ימים מיום 20/10/20 (מועד פקיעת תוקף הארכת המעצר באיזוק שניתנה בבית המשפט העליון) ועד 29/10/20; עוד טוען העורר לתקופה הארוכה בה שהה במעצר באיזוק ללא הפרות, לכאורה. העורר מוסיף כי יש להביא בחשבון גם השלב בתיק העיקרי, והענישה הצפויה.
11. לאחר שבחנתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.
12. אכן, אין חולק כי ההליך בעניינו של העורר נמשך פרק זמן לא מבוטל (כשנה וחצי), ומגבלות החירות- מעצר באיזוק הוטלו על העורר גם כן לפרק זמן ממושך; עוד אין חולק כי ארעה תקלה, והעורר היה מצוי במעצר באיזוק, מבלי שזה הוארך.
13. הפסיקה קבעה לא אחת, כי מקום בו נפגעו זכויות נאשם, בין עצור ממשי ובין עצור באיזוק, יש להביא הדבר בחשבון, ויש לשקול עצמת הפגיעה כחלק בלתי נפרד מהשיקולים להקלת תנאי נאשם.
14. עם זאת זכויות הנאשם אינן עומדות בחלל ריק- כנגדן יש לשקול אינטרס הציבור, בטחון המתלוננת, והסיכון הנשקף. השווה בש"פ 7700/19 מ"י נ' קבדזה; בש"פ 1811/18 ספי נ' מ"י; בש"פ 442/17 מ"י נ' מועלם.
15. כך, למשל במקרה בו מדובר היה באישומים חמורים, והמעצר באיזוק פקע (לתקופה של מעל חודש), הורה כב' בית המשפט העליון על **חידוש המעצר באיזוק** חרף פקיעתו. ראה בש"פ 8109/19 מ"י נ' סידה.
16. בית המשפט העליון הורה בפרשת סידה הנ"ל, כי בין יתר השיקולים- יש לשקול טיב האישום, האם קיימת מסוכנות סטטוטורית, הערכת שירות מבחן, עבר פלילי, וקצב התקדמות התיק העיקרי (פסקה 13, שם).
17. במקרה שלנו רף האישום אמנם אינו גבוה; מנגד, הערכת המסוכנות היתה גבוהה; להערכה זו נוספו אלמנטים מגבירי סיכון- כגון שימוש בקנביס (תסקיר 2/7/19), בעיות נפשיות (תסקיר 23/8/20), וקשיים בקבלת סמכות.
18. עבירות אלמ"ב מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית; יוזכר כי עבירות אלו מלוות בהתפרצויות ספונטניות, ותוצאותיהן עלולה להיות קשה ביותר; למשיב עבר פלילי נכבד, לרבות בעבירות אלימות, דבר המקשה לתת בו אמון.
19. התנהלות המתלוננת אינה מעלה ואינה מורידה לעניין זה, שכן לא אחת בשל יחסי המשפחה, בתיקי אלמ"ב הסימביוטיות שבין המתלוננת לנאשם, מעוררת קושי כפול, ואינה מלמדת דווקא על פתרון.
20. על כך יש להוסיף כי ההליך העיקרי הגיע ממש לישורת האחרונה, עת סיכומי הצדדים הוגשו. עוד יש לציין כי בית משפט קמא ראה לפתוח חלונות, ולהבנתי בימים הקרובים אף תוגש בקשה להקלה נוספת, כשעניין זה מסור לערכאה המבררת.
21. בנסיבות אלו, סבורני כי האיזון שעשה בית המשפט קמא, ראוי; מעצר בית, בצד חלונות נרחבים, בפיקוח, משמר מצד אחד הגנה יחסית על המתלוננת, ומאידך, מקל על מגבלות החירות שהוטלו על הנאשם, בהינתן כי זכויותיו נפגעו.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשפ"א, 09 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.